

(Kort bemærkning).

Svend Erik Hovmand (V):

Jeg vil gerne sige helt direkte til hr. Steen Gade, at det er en total misforståelse. Lad os nu ikke tale os fra hinanden, i hvert fald ikke på basis af misforståelser.

Jeg har overhovedet ikke så meget som antydning, at det her drejede sig om, hvorvidt vi skal have et godt eller et dårligt miljø, og jeg har ikke så meget som antydning, at miljøsyndere ikke skulle straffes, for selvfølgelig skal de det. Jeg har heller ikke så meget som antydning, at man skal have erstatning for at lade være med at ødelægge naturen, overhovedet ikke. Men det, jeg har sagt, er, at man skal gennemføre disse begrænsninger på en anstændig måde.

Det, vi oplever nu, er, at hvis vi tager mange af disse erstatningsfrie reguleringer og placerer dem i samme geografiske område – noget, der typisk sker – vil det være sådan, at efter den ene regel må man ikke nydræne, efter den anden må man ikke færdes i området, efter den tredje må man ikke opføre nybygninger, efter den fjerde må man ikke jage, og efter den femte må man ikke osv. osv.

Man opnår totalt set det, der svarer til en egentlig fredning, og ved en egentlig fredning skal der efter grundlovens bestemmelser betales erstatning. Men på denne måde undgår man altså erstatning, og det synes jeg ikke er fair.

Niels Jørgen Langkilde (KF):

Vi diskuterer noget af det helt væsentlige i vores demokrati i dag, hvor vi er inde på den private ejendomsret. Den private ejendomsret er kædet meget tæt sammen med, at vi har frihed i vores samfund, at vi har ytringsfrihed, åndsfrihed og dermed fundamentet for vores demokrati lige som retssikkerheden – der også er et væsentligt tema i dag – og magtdelingen.

Jeg vil gerne takke regeringen for den udredning, der er fremlagt. Jeg synes ikke, den er så ambitiøs, som vi gerne havde set den, men den har dog forsøgt at rede noget ud og opremse noget, der har gjort os alle sammen klogere. Der skal lyde en tak for de små tilsagn, der er i den, og lad os håbe, at de tilsagn bliver udmøntet i noget konkret.

Redegørelsen tegner et samlet billede af vores samfund siden 1945, som er gået i retning af stigende kontrol på hele det private område. Der er et stigende antal centrale restriktioner på private ejendomme, og dem har vi alle sammen være med til at gennemføre, ja, det har vi lige-

frem været glade for mange gange. Vi synes, vi har nået nogle resultater. Vi har fået beskyttet naturen bedre, og vi har fået fanget nogle svindlere ved at kontrollere vores samfund mere og grundigere.

Men det må være slut nu. Vi kan se, at vi må vende denne store supertanker og begynde at sejle i en anden retning. Der skal gøres op med det Tilskuds Danmark og det Tilskuds-EU, som er nogle af elementerne i de store mængder af kontrolforanstaltninger, der gør, at man må få adgang til den private sfære.

Vi må gennemføre det skifte, som socialpolitikken er i gang med, hvor vi prøver at fjerne os fra en klientgørelse og i stedet prøver at gå over til et system, der hedder hjælp til selvhjælp. Lad folk selv klare tingene i langt højere grad – ikke fordi tingene skal reguleres dårligere, men fordi der ikke er behov for så mange kontrolforanstaltninger, når vi laver systemer, der ikke kræver den form for kontrol. Det er lettere sagt end gjort – det skal jeg være den første til at indrømme – men det må være et af de temaer, vi skal have med i vores velfærdsdiskussion, som kører på så mange andre temaer. Vi skal have de ting med, for det at sikre den personlige frihed og sikre ejendomsretten er et fundament, der ikke kan undværes for alle de smukke tårne og udhuse og bygninger, vi i øvrigt har bygget på vores demokrati.

Det, der rider os som en mare – og det tror jeg gælder hele Folketinget – er, hvis vi kommer ind i et kontrolsamfund, et Big Brother-samfund, hvor alt skal kontrolleres, og hvor vi skal kontrolleres fra morgen til aften. Det vil være den gale vej at gå. Hvis vi skal have satellitter hængende over os i ét væk og kontrollere os til mindste detalje, får vi et samfund, der er det stik modsatte af det, vi vil kæmpe for, og det skal vi passe på. Vi må ikke smide barnet ud med badevandet.

Vi vil have nogle love, der er logiske og rigtige, og som folk føler er rigtige og overholder – ikke fordi de bliver kontrolleret, men fordi de føler, de er rigtige. Det er sådan, vi skal bygge vores samfund op. Det er den vej, vi skal gå. Vi skal ikke have folk til at løfte dyner eller noget andet mere end allerhøjest nødvendigt. Men det siger sig selv, at vi ikke kan leve i et samfund – og et sådant samfund findes heller ikke – hvor man ikke en gang imellem er nødt til at løfte en dyne og en gang imellem er nødt til at lave nogle restriktioner, som rammer bredt.